

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2390/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., против тужене Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 324/22 од 04.03.2022. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 324/22 од 04.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 514/21 од 17.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено, као незаконито решење тужене бр. ... од ...2021. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду на одређено време од 01.07.2017. године са даном 31.05.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код тужене почев од 01.06.2021. године и обавезана је тужена да тужиљу врати на рад на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и радним способностима стеченим на раду. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 78.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 324/22 од 04.03.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, делу става другог изреке којим се утврђује да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код тужене почев од 01.06.2021. године и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и ставу трећем изреке и жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, и тужба тужиље у том делу одбачена, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, та битна повреда није разлог због ког се ревизија може да изјави, на основу члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона. У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју ревидент у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене засновала радни однос уговором о раду од 01.07.2017. године, на одређено време, до 31.10.2017. године на пословима ... БС, редни број Систематизације бр. ... Након тога, између странака је закључено и више анекса уговора о раду почев од анекса уговора о раду од 01.11.2017. године. Анексом уговора о раду од 22.06.2018. године, промењена је тачка 2. основног уговора, тако што је тужила запослена на одређено време због потребе реализације пројекта по уговору број 275/16, а потом су, у осталим анексима уговора о раду наведене потребе реализације пројекта по истом уговору број 276/16. Тужили је решењем тужене од 28.05.2021. године отказан уговор о раду на одређено време са 31.05.2021. године, због престанка потребе за радом тужиле на реализацији пројекта по уговорима. Од дана заснивања радног односа до дана отказа уговора о раду, тужила је обављала исте послове.

Тужила је била запослена код тужене на одређено време у периоду од 03.07.2017. године до 31.05.2021. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиле, применом члана 37. Закона о раду, са образложењем да су испуњени услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила непрекидно радила код тужене дуже од две године од закључења уговора о раду од 01.07.2017. године, на истим пословима, што значи да је потреба за радом на тим пословима била стална, а не повремена и да тужена није доказала да је са тужилом радни однос засновала ради реализације пројекта, на основу чега су закључили да је тужили, побијаним решењем, незаконито престао радни однос код тужене.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Чланом 37. тав 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана, прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. истог члана, прописано је ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени

остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Имајући у виду наведену законску одредбу, то следи да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима, који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу наведене одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада, по више уговора, не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку две године (24 месеца), што је овде случај. Наиме, тужилца је у периоду од 01.07.2017. године до 31.05.2021. године односно до доношења побијаног решења о отказу уговора о раду од 28.05.2021. године са туженом закључила један уговор о раду и више његових анекса по којима јој је, без прекида, продужаван рад на истим пословима, па је правилан закључак нижестепених судова да је на основу члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа тужилце на одређено време у радни однос на неодређено време. С обзиром да су нижестепени судови утврдили да је тужилци радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, следи да је побијано решење којим је тужилци отказан уговор о раду незаконито, а тужена је дужна да тужилцу врати на рад на исте послове, на основу члана 191. Закона о раду.

Наводи ревизије да је тужилца засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката тужене по уговорима, су без утицаја. Наиме, по оцени Врховног касационог суда наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на одређено време дошло истеком 24 месеца рада тужилце, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужилце, а за супротно, како то правилно закључују нижестепени судови, тужена није пружила доказе.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић